

Mentre hi ha vida hi ha...

1 De què va? Alícia, professora de literatura en un institut i mare soltera, s'enganxa als xats de la xarxa per a superar solituds...

2 Com va? Hi ha vida fílmica intel·ligent enllà dels Seguras, Almodóvars, Amenábars? El català Eduard Cortés (*La vida de nadie*) demostra que sí. Que existeix un altre cinema atent a les inquietuds quotidianes de la gent. Una manera honesta, poc manipuladora, de contar històries amb textura humana sense trampes melodramàtiques ni cops d'efecte pseudoprogressistes. Cortés ho porta a terme amb mil·límetrat control del ritme dramàtic i d'unes seqüències amb nervi de tragèdia familiar, de tall documentalista, que dirien

els desaprensus que pul·lulen a l'altre costat de l'expetita pantalla electrònica. Cecilia Roth personifica amb realisme cruixent el vuit sentimental de tota persona ferida de solitud, i de com la cibertecnologia pot ajudar a superar el miratge. Al seu costat, en un joc de miralls trencadissos, Antonio Resines és la contrafigura d'un retaule virtual que, finalment, restitueix allò a que tothom hauria d'aspirar sense embuts: mentre hi ha vida hi ha esperança.

Begin the begin.

O si ho prefereixen, senyores i senyors cinèfils, torna-la a tocar Sam!

3 I va: de perles per a pessimistes entusiastes i amants del cinema optimista, malgrat la vida.

Otros días vendrán

*Director: Eduard Cortés. Intèrprets:
Cecilia Roth, Antonio Resines,
Nadia de Santiago, Nacho Aldeguer,
Fernando Guillén. Espanya, 2005.
103 minuts. Rambla.*